

[Jens P. Jensen.]

og opnået resultater, som har ændret de første planer.

Formanden: Der må være ro i salen; det gælder også filmsoptagelse.

Jens P. Jensen: Men jeg finder, at det på nuværende tidspunkt er uheldigt at gå til en løsning af spørgsmålet om enhedskommando, ikke mindst under de ustabile politiske forhold omkring Tyskland, hvorfor jeg vil undlade at stemme.

Herluf Rasmussen: Jeg tror ikke, det er for stærkt at karakterisere det, som den høje regering søger tingets tilslutning til, som forbrydelse eller dumhed. I dag afgives et nyt stykke af Danmarks suverænitæt, og vejen til at få status som en satellitstat er yderligere forkortet. Uden blusel fremlægger den højtærede udenrigsminister og den ikke mindre højtærede forsvarsminister deres synspunkter for rigtigheden af at lade danske militære styrker underlægge Den tyske Forbundsrepublik militære styrker.

Der er gået 16 år siden hin mindeværdige dag, da vort land jubede over den tyske militarismes endelige nederlag, og specielt var befrielsesdagen et højdepunkt for den aktive modstandsbevægelse, som havde ydet et værdifuldt bidrag til kampens sejrige afslutning. I dette ting sidder aktive modstandsfolk. Her sidder bl. a. det ærede medlem hr. Niels Matthiasen, det ærede medlem hr. Albertsen, det ærede medlem hr. Mørk, det ærede medlem hr. Thestrup, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, det ærede medlem hr. Per Federspiel og ikke mindst det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, tidligere medlem af Danmarks frihedsråd. Som gamle modstandsfolk skulle man have forventet at de havde sprængt partilænkernerne. . .

Formanden: Der må være ro.

Herluf Rasmussen: og var gået til modstand på samme modige måde, som de gjorde det under besættelsen. Men de har ikke udtrykt blot ét betænkeligt ord om det, der nu skal ske. Jeg tror dog trods alt, at det er med en meget dårlig smag i mun-

den, at de i dag forkaster den store idé, som var grundlaget for deres indsats mod den tyske militarisme, mod den tyske besættelsesmagt.

Inden for socialdemokratiet, som er den drivende kraft i arbejdet for at koble Danmarks skæbne til Vesttysklands, forsøger man at overbevise sig selv og andre om, at det Tyskland, som man i dag ønsker at give sig ind under, er et ganske andet end det, hvis skæbne blev besejlet, da de allierede i foråret 1945 mødtes ved floden Elben. Man mener at have garantier for, at demokratiet står stærkt og sikkert i Forbundsrepublikken, og man mener, at hvis den tyske militarisme trods alt skulle forsøge at stikke hovedet frem, er den kendsgerning, at forbundshæren er en del af NATOs samlede styrker, nok til at forhindre, at noget sådant skulle ske.

Hvad fortæller egentlig de bitre kendsgerninger os?

Den højtærede udenrigsminister er, hvad angår denne sag, forsynet med enorme skyklapper. Han ønsker overhovedet ikke at diskutere problemer, der kan belyse, hvordan det egentlig står til med det højt besungne demokrati i Vesttyskland. Han kan højst drive det til at blive chokeret, når en tidligere modstandsmand arresteres på grundlag af en Fahndungsbefehl fra Gestapo, og jeg forventer ærlig talt heller ikke nogen anden reaktion, når det i dag i vesttyske blade meddeles, at den jugoslaviske konsul i München er uønsket i Vesttyskland, fordi han også har været aktiv i modstandskampen mod hitlerismen. Derfor lægger jeg ikke særlig stor vægt på den højtærede udenrigsministers argumentation, og jeg vil stærkt anbefale — jeg skal senere påpege hvorfor — at andre trygt undlader at fæste lid til denne argumentation.

Man vil ikke erkende, at den vesttyske hær er gennemsyret af tidligere nazister. Man vil ikke erkende, at den vesttyske hærs bagmænd, regering og administration er gennemsyret af nazistisk ideologi. Man vil ikke erkende, at hærens civile masseorganisationer, de mere end 300 soldaterorganisationer, ledes efter principper, der ikke afviger fra samme foreningers ledelse under Hitler.

Hvorledes kan det gå til, at en dansk folketingsmand kan sige dette — det er